

So nas nekoč davno, že ob samih začetkih človeštva, obiskala kakšna tuja bitja in ali to morda počnejo še dandanes? Pobudnik in utemeljitelj te fantastične teorije je bil francoski publicist Jacques Bergier, avtor knjige *Jutro čarodejev* (*The Morning of the Magicians*), in sicer že veliko prej, preden je Däniken napisal prve besede o starodavnih astronavtih. Iz Bergierove teorije se je razvila popolnoma nova smer z imenom »klikeologija«, katere osnovni cilj je pojasniti številne starodavne uganke človeštva. Ena od njih je zagotovo tudi možnost, da naš planet obiskujejo nezemljani.

Potovanje po vesoljnih prostranstvih teoretično že dandanes ni težava. Po Carlu Saganu lahko take obiske pričakujemo z nekaterih planetov, ki so od nas oddaljeni od 8 do 25 svetlobnih let. Frank Drake s svojo znamenito enačbo $N = R_* \times f_p \times n_e \times f_c \times f_i \times f_c \times L$ predpostavlja, da so s teh oddaljenosti obiski mogoči z zvezd z maso podobno Sončevi, kot so Epsilon Eridana, Tau Kita, Sigma Zmaja, Delta Pava, 82 G. Eridana, Beta Vodne kače in Zeta Tukana – ki so od nas oddaljene od 10,8 do 23,3 svetlobnih let.

Take razdalje bi lahko premagala civilizacija, ki razpolaga z močjo 4×10^{37} vatov oziroma močjo, ki jo oddaja celotna galaksija. Naša civilizacija za zdaj porablja moč 15×10^{12} vatov, kar je zares malo za medzvezdna potovanja. V skladu s programom SETI lahko večji razvoj energijskih zmogljivosti pričakujemo okoli leta 2030, kar ni več tako daleč.

Če je, po zakonih eksobiologije, življenjska doba ene civilizacije 7.400.000.000 let, je čisto mogoče, da nas »nekdo« že od zdavnaj obiskuje! Po eksobioloških izračunih je v vesolju delež civilizacij na ravni naše le 0,00000260, število civilizacij, razvitejših od naše, pa je 390.000.000. Po tem izračunu je očitno, da sodimo med najprimitivnejše civilizacije v vesolju.

Če govorimo o potovanjih po vesolju, moramo upoštevati tudi Einsteinovo relativnostno teorijo, ki »vpliva« na stike

Vesolje vrvi od življenja

Prva srečanja s plovili bogov

oziroma »bližnja srečanja«, saj se razlika med čakanjem na Zemlji in doletavanjem povečuje s količnikom oddaljenosti.

Ta razmerja so odvisna od razlik v teku zemeljskega časa in časa na vesoljski ladji – pod pogojem, da se ladja premika vsaj 280.000 kilometrov na sekundo. Ampak to bi pomenilo, da bi posadka preletela razdaljo 137 svetlobnih let, če bi potovala celih 20 let, medtem pa bi na Zemlji preteklo natanko 270 let!

NLP-ji bi lahko po svoji moči pripadali drugi ali tretji energijski moči, na podlagi katere sicer delimo civilizacije:

1. civilizacije, ki izkoriščajo energijo planetov (z močjo 10^{13} vatov);
2. civilizacije, ki izkoriščajo energijo zvezd (z močjo 10^{26} vatov);
3. civilizacije, ki izkoriščajo energijo galaksij (z močjo 10^{37} vatov).

Po tej razlagi so nekatere civilizacije daleč pred nami, zlasti če izkoriščajo pojav upočasnjenega časa. Če sprejmemo teorije, da so se NLP-ji pojavljali že v najzgodnejši zgodovini človeštva, bi »planet bogov« z dešifriranjem starodavnih izročil lahko poiskali v sistemih zvezde Alkion (ozvezdje Bik), zvezde Sirij B (Veliki pes) in zvezde Volar (ozvezdje Izar).

Te zvezde so po masi in vrsti podobne našemu Soncu, zato je precej verjetno, da tam obstajajo razvite civilizacije. Če so NLP-ji

Po nekaterih ocenah je v Novi in Stari zavezi zapisanih več kot sto stikov z »bogovi«.

prihajali s katerega od teh sistemov, je utemeljena teza Arthurja Clarka o verjetnosti takšnih srečanj: »V geološki zgodovini našega planeta so ga lahko tuja plovila nešteto krat obiskala!«

SREČANJA Z BOGOVI

Od Mojzesovih zapisov na kamnitih ploščah tako rekoč vse večje religije temeljijo na sporočilih angelov in božans-

kih bitij. Sporočila so prejeli tako Inki, Maji in Azteki kot mormoni, John Dee in Gabriele iz Würzburga.

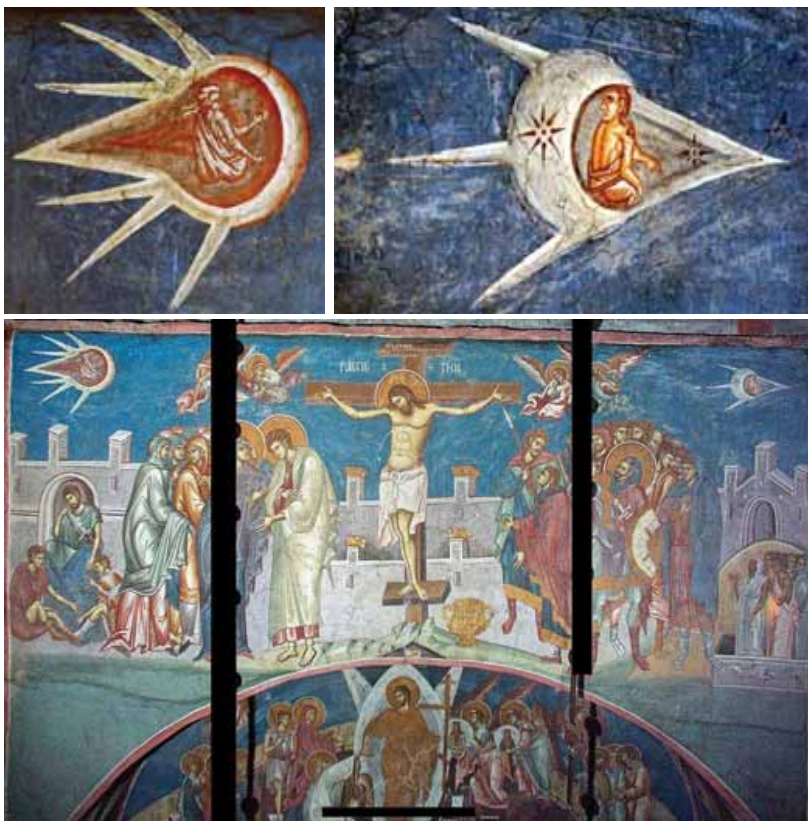
V vseh primerih gre za enake postopke sporazumevanja. Sporočila se prenašajo navadnim ljudem, v preprostem jeziku in na običajnih krajih. Le nekoč so bile »vesoljnega semena modrosti« po navadi deležne sive in najuglednejše glave svojega časa. Prvi takšen dobro dokumentiran dogodek se je pred nekaj tisoč leti zgodil »praočaku« Henohu, ki ga Mojzes opisuje kot sedmega od desetih praočakov.

Na podlagi abesinskih in slovanskih zapisov, ki so edini, pri katerih niso sprejeli zahteve cerkvenih očetov, da bi

Henohova izročila vrgli iz uporabe, so v njegovih spominih tudi opisi srečanj z »bogovi« na potovanjih v najbolj oddaljena vesoljna prostranstva. V slovanski različici je ohranjen zapis o tem, kako je Henoh prišel v stik z bogovi:

»V prvem mesecu 365. leta življenja, prvega dne prvega meseca, sem bil jaz, Henoh, sam v svoji hiši in pred menoj sta se pojavila dva ogromna moža, kakršnih do tedaj na Zemlji še nisem videl. Obraza sta jima sijala kot sonce, oči pa kot goreče bakle. Iz ust sta bruhala ogenj.

Imela sta škrlatna stopala, bolj bele roke kot sneg, krila sijajnejša od zlata in vsak drugačna peresa. Stala sta ob vzgljavju

Freska z vesoljskima ploviloma iz srbskega samosatna Veliki Dečani

moje postelje in me klicala po imenu. Prebudil sem se in jasno videl ta moža, ki sta stala ob meni. Rekla sta mi:

Bodi pogumen, Henoh ... danes greš z nama v nebesa. In reci svojim sinovom in vsem domačim, kaj morajo delati brez tebe v hiši, in naj te nihče ne išče, dokler te jim Gospod ne vrne ...»

Henohu so modrosti prenesli v bivališču bogov. Dali so mu »napravo za hitro pisanje«, angeli pa so mu narekovali vsa sveta sporočila:

»Henoh, opazuj zapise na nebeških tablah, preberi vse, kar piše na njih, in si zapomni vse podrobnosti.«

Po številnih tednih so Henoha poslali domov, ampak samo zato, da bi se dokončno poslovil in knjige z zapisi predal sinu Metuzalemu. Razen dveh omenjenih knjig ni ohranjeno nič drugega – ali pa morda še kaj obstaja, tako kot zagotovo že stoletja skrivajo pravo različico Svetega pisma. Henoh v vseh pomembnih okulturnih spisih uživa največje spoštovanje, saj velja, da se je prvi neposredno srečal z Bogom.

Tudi veliko drugih modrecev in prerokov starega veka je imelo podobna doživetja, po nekaterih ocenah je v Novi in Stari zavezi zapisanih celo več kot sto takih stikov.

PRVO SREČANJE S PLOVILI BOGOV

Na podlagi zapisanih dokumentov je najstarejši opis nenavadnih predmetov na nebu iz leta 1450 pred našim štetjem. Eden od očividcev je bil tudi sam faraon Tutmozis III. V prevodu hieroglifov na zidu njegove grobnice piše:

»Dvaindvajsetega leta (faraonovega vladanja), tretjega zimskega meseca, šeste ure v dnevnu so pisarji v Hiši življenja na nebu videli ognjeni krog. Ni imel glave in iz ene odprtine se je širil smrdljiv dim. Dolg je bil eno dolžino palice (kakšnih pet metrov) in eno palico širok. Iz njega ni bilo nobenega glasu. Ljudje so bili v srcu prestrašeni in zbegani, vsi

Knjiga, po kateri je povzet ta članek, je na voljo na Misteriji.si ali 051/307 777.

so polegli z obrazom proti zemlji. Vse, kar so videli, so povedali faraonu ... Po nekaj dneh so ti predmeti v vse večjem številu leteli po nebu. Sijali so močnejše kot sonce in so bili na vseh štirih straneh neba. Ti ognjeni krogi so zdaj popolnoma prekrivali nebesni obok. Okoli faraona se je zbrala vojska in vsi so gledali v nebo. Potem so se ognjeni krogi dvignili višje v nebo, proti jugu. Z neba so začele padati ribe in krilate živali. Takega čuda od začetka te dežele še nihče ni videl. Faraon je naročil, naj prižgejo dišeče zeli, da bi se ohranil mir na Zemlji ... In vse, kar se je zgodilo, naj bi se zapisalo v anale Hiše življenja, da bi se ohranilo za vedno.«

Sveto pismo je drugi pomemben dokument z nenavadnimi zapisi. Knjiga preroka Ezekielja je verjetno eden najpogostejše navajanih dokumentov o NLP-jih. Poleg njegove zgodbe so v Svetem pismu našli še okoli šeststo podobnih zapisov, ki bi jih lahko povezali z NLP-ji. Pravijo, da prav take opise hranijo v skrivnih vatikanskih arhivih.

V četrtem stoletju pred našim štetjem je grški filozof Aristotel pisal o nebeških diskih. Omenjal je tudi meteorit, ki je

padel pri Ajgospotami, potem pa se je dvignil z vetrom in poletel v drugo smer.

Plinij je leta 66 pred našim štetjem pisal o veliki ognjeni iskri, ki se je približevala Zemlji, dokler ni dosegla velikosti Lune. Takrat se je zaustavila in nekaj časa lebdela v zraku. Ko se je znova premaknila, je bila kot goreča bakla.

Ciceron je v prvem stoletju pred našim štetjem razlagal, da je nekoč na nočnem nebu videl sonce, in to ob strahovitem hrušču, potem pa se je zdelo, da se sonce razdvaja, iz njega pa se je pojavilo nekaj nenavadnih okroglih predmetov.

Livij, Ciceronov sodobnik, je bil tudi očividec fantomskih plovil, ki so se bleščala na nebu. Še zanimivejše pa je, da je videl oltar, okoli katerega so bili zbrani ljudje v belih oblačilih. (Pojav je opazoval leta 214 pred našim štetjem.)

Morda najbolj osupljiva pa so bila doživetja Aleksandra Velikega, ki je samega sebe imel za polbožanstvo in je bil prepričan, da brez pomoči bogov ne bi zmožel tega, kar je dosegel. Zato je v nenavadnih dogodkih ali drobnih stvarih okoli sebe prepoznaval božjo roko. Govoril je, da sta ga spočela navadna ženska in neko egipčansko božanstvo. Med drugimi pojavi je bil verjetno najbolj nenavaden dogodek med obleganjem Tira leta 322 pred našim štetjem. Nad mestom je v trioglati formaciji krožilo pet srebrnkastih ščitov, in ti so s svetlobnimi žarki pomagali vojski razdejati mestno obzidje. Dandanes ta dogodek radi navajajo privrženci legend o starodavnih astronautih in opozarjajo na podoben pojav, opisan v Stari zavezi, ko je padlo obzidje Jerihe.

Pozneje, leta 329, je Aleksandrova vojska imela še eno srečanje, tokrat z dvema srebrnima ščitoma, ko je med pohodom na Indijo prečkala reko Ind. Vendar o tem ni zapisanih drugih podrobnosti.

Aleksandar Milinković